

Art. 7. Niestosujący się do powyższych zarządzeń karani będą po myśli postanowień art. 8 Ust. z 14/7-20 *Dzien. Ust. Rzp. P.* № 61 poz. 398 grzywną do 8000 mk. lub aresztem do 6 tygodni względnie grzywną i aresztem łącznie.

Art. 8. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Naczelnny komisarz
do spraw walki z epidemjami
E. Godlewski

OBWIESZCZENIE.

Na skutek polecenia min. spraw wewn. podaje się niniejszem do wiadomości, że wszyscy uchodźcy, wygnańcy i emigranci z Rosji, którzy znajdują się na obszarze państwa polskiego i którzy chcieliby obecnie, w myśl układu o repatriacji, zawartego w wykonaniu art. VII umowy o przedwstępnych warunkach pokoju z dnia 12 października 1920 r., powrócić do swej Ojczyzny, winni zgłosić się w ciągu dni 12 od dnia dzisiejszego do komisariatu rządu (pokój № 2) w godzinach urzędowych w celu rejestracji i złożenia właściwej deklaracji.

UWAGA: Właściwe druki będą do nabycia na miejscu w komisariacie rządu. Podpis deklaracji winien być zaświadczony przez władze właściwe.

W związku z repatriacją wyjaśnia się, że według brzmienia wspomnianego układu należy rozumieć:

1. Przez „wygnańców i uchodźców” — osoby, które przed 1 sierpnia 1914 r., mieszkały w Rosji i które znajdują się obecnie na terytorjum Polski, a w ciągu wojny światowej 1914—1918, wojny polsko-rosyjsko-ukraińskiej lub wojny domowej, opuściły zajęte lub zagrożone przez nieprzyjaciela miejscowości, względnie zostały wysiedlone na mocy rozporządzenia władz wojskowych lub cywilnych.

Do kategorii „wygnańców i uchodźców” należą również byli jeńcy wojenni wojny światowej, którzy przed 1 sierpnia 1914 r., mieszkali na terytorjum Rosji, a znajdują się na terytorjum Polski, jak również byli wojskowi rosyjsko-ukraińscy, którzy znajdują się na terytorjum Rzeczypospolitej Polskiej, o ile nie zostali wzięci do niewoli przez regularną armję polską.

2. Przez emigrantów—obywateli Rosji, którzy przed 1 sierpnia 1914 r. wskutek prześladowań politycznych lub religijnych wyemigrowali na terytorjum Polski.

Powrót do kraju osób wyżej wyszczególnionych jest dobrowolny, przeto przymus powrotu pośredni lub bezpośredni stosowany nie będzie.

Fr. Anusz

Komisarz Rządu na m. st. Warszawę.
Warszawa, dn. 13 lutego 1921 r.

Rozkazy główn. komend. P.P.

Porządek kontroli ruchu granicznego.

a) Uchwała Rady Ministrów.

Rozkaz z d. 16-II-21 r. Rada Ministrów w dniu 4 października 1920 r. uchwaliła w sprawie ustalenia Nr. 101. porządku ruchu granicznego co następuje:

1. Kontrola przewożonych przez granicę towarów i bagażów podróżnych należy wyłącznie do urzędów celnych. Żadna inna władza zarówno cywilna, jak wojskowa nie ma prawa wykonywać tej kontroli lub rewizji granicznej, ani bezpośrednio wkraczać w czynności organów celnych.

2. Organa kontroli aprowizacyjnej, wojskowej i t. p. dotychczas istniejące w miejscowościach, gdzie są urzędy celne — znosi się.

Władze i urzędy interesowane w specjalnych rewizjach na granicy państwowej zgłaszają odpowiednie żądania do urzędów celnych, które w tych wypadkach przeprowadzają czynności kontrolne, w obecności przedstawicieli właściwego urzędu.

3. Wszystkie władze i urzędy, zarówno cywilne, jak wojskowe, obowiązane są w swym zakresie działania do bezzwłocznego udzielania urzędowi celnemu na ich żądanie pomocy w czynnościach służbowych.

Wrazie przytrzymania osób lub towarów pod zarzutem przekroczenia przepisów celnych, należy odstawić je do najbliższego urzędu celnego.

4. Kontrolę dokumentów osób podróżujących wykonywać będą przy przekroczeniu granicy Rzeczypospolitej, organy policji państwowej, przyczem kontrolę tę co do miejsca i czasu uzgodnić należy z rewizją celną oraz z ruchem kolejowym lub parostatkowym.

Na mniejszych punktach granicznych po porozumieniu ministrów: skarbu i spraw wewnętrznych rewizję dokumentów osobistych przekazać można urzędowi celnemu, jak również powierzyć kontrolę ruchu towarów i bagażu organom ministerstwa spraw wewnętrznych.

Na obszarze b. dzielnicy pruskiej zarządzenie to może wprowadzić minister tej dzielnicy w porozumieniu z ministrem skarbu.

5. Ministrowie: skarbu, spraw wewnętrznych i b. dzielnicy pruskiej wydają Instrukcję w celu uzgodnienia czynności kontrolnych granicznych urzędów celnych i policyjnych.

b) Rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych.

Na zasadzie powyższej Uchwały Rady Ministrów, b. minister spraw wewnętrznych pismem z dnia 17-go

stycznia r. b. № 171-315 zarządził w sprawie ruchu granicznego co następuje.

1. Posterunki policyjne kontroli granicznej nie przeprowadzają rewizji, związanej z ruchem granicznym, w tej liczbie nie tylko rewizji towarów, lecz i rewizji osobistych, a więc nie przeprowadzają rewizji w tych wypadkach, kiedy zachodzi podejrzenie, że poszczególne osoba przewozi nielegalnie jakieś rzeczy przez granicę, natomiast punkt pierwszy Uchwały nie kępuje policji w przeprowadzeniu rewizji, nie związanych z ruchem granicznym, np.: w wypadku podejrzenia o kradzież na punkcie granicznym, które to rewizje przeprowadza w myśl ogólnych zasad ustawy postępowania karnego.

Jeżeli policja ma podejrzenie, że dana osoba przewozi jakieś rzeczy, stanowiące kontrabandę, to ogranicza się jedynie do zakomunikowania o tem organom celnym, pozostawiając dalsze postępowanie tym organom. Policja nie ma prawa w tych wypadkach żądać rewizji, a jedynie, o ile uważa, że organa celne niewypelniają należycie swoich obowiązków, dopuszczając się nadużyć, składają o tem raport swojej władzy przełożonej, która winna zawiadomić o tem ministerstwo spraw wewnętrznych dla ingerencji w ministerstwie skarbu.

Natomiast, jeżeli organa policyjne mają podejrzenie o przewożeniu przez granicę nielegalnych druków, papierów, materiałów wybuchowych i t. p. lub wogóle na podstawie posiadanych przez nich informacji, są zainteresowane w przeprowadzeniu rewizji granicznej, która może dać możność wykrycia przestępstwa, lub ujawnienia przestępstwa, wówczas zwracają się z żądaniem przeprowadzenia rewizji bądź bagażowej, bądź osobistej. Żądanie o przeprowadzenie rewizji winno być skierowane w formie pismiennej do kierownika urzędu celnego, z krótkim podaniem motywów żądania (w tym celu należy zaprowadzić krótkie drukowane formularze żądania). O ile by kierownik urzędu celnego nie zastosował się do żądania przeprowadzenia rewizji, winien on podać motyw odmowy i w tym wypadku odpowiedzialność wynikająca stąd spada całkowicie na niego. Policja winna w tym wypadku sporządzić protokół i przedstawić go niezwłocznie swojej władzy zwierzchniej i bezpośrednio do ministerstwa skarbu i jednocześnie, lecz tylko w wypadkach, gdy ma pewność, że rewizja może dać pozytywne rezultaty, przeprowadza rewizję na swoją odpowiedzialność, ale tylko poza terytorjum urzędu celnego. To jest jedyny wypadek, kiedy policja ma prawo bezpośrednie przeprowadzić rewizję.

2. Niezwłocznie należy wejść w porozumienie z urzędami celnymi, celem ustalenia możliwie wspólnego dokonywania rewizji celnej i paszportowej. Wogóle urzędy policyjne winny być w stałym kontakcie z urzędami celnymi i wzajemnie współdziałać, gdyż tylko w ten sposób można osiągnąć pożądane rezultaty. Między innymi należy na prośbę urzędów celnych okazywać im dokumenty podróżujących.

W wyjaśnieniu ustępu II p. 4 Uchwały podaje się do wiadomości, że aż do czasu zapanowania normalnych stosunków, nie podlega ten ustęp wykonaniu.

3. Niezależnie od tych wyjaśnień, dotyczących się wykonania załączonej uchwały, podaje się do stosowania następujący sposób postępowania przy przychwyleniu kontrabandy przechodzącej poza punktami przejściowymi, a więc starającej się uniknąć wogóle wszelkiej rewizji. W wypadkach przychwylenia takiej kontrabandy należy ją przekazywać za pokwitowaniem do najbliższego urzędu celnego, dochodzenia zaś w samej sprawie wraz z tym pokwitowaniem przekazywać normalnie kompetentnym władzom.

Powyższe zechcą pp. komendanci okręgowi podać do wiadomości i zastosowania wszystkim funkcjonariuszom policji pełniącym służbę na punktach granicznych.

Wizy wystawiane przez generalny konsulat w Opolu.

4. Pp. komendanci okręgowi podadzą do wiadomości podwładnym urzędom, że na zasadzie umowy z dnia 3 września 1920 r. zawartej z rządem Górnego Śląska, ze względu na odrębne stosunki na terenach plebiscytowych Górnego Śląska, konsulat generalny w Opolu został upoważniony do wystawiania wiz powrotnych i na wielokrotne przekroczenie granicy. Osoby zaopatrzone w wizy tej kategorii są wolne od wizy na wyjazd udzielonej przez kompetentne władze krajowe. (Pismo ministerstwa spraw wewnętrznych № BB 171-344 z dnia 21-1 1921 r.).

Stosunek straży granicznej do policji.

Poniżej podaje do wiadomości odpis rozkazu № 16420, z dnia 6.I.1921 r., wydanego przez ministerstwo spraw wojskowych, na wniosek ministerstwa spraw wewnętrznych, celem podania do wiadomości podwładnym funkcjonariuszom policji pełniącym służbę na punktach granicznych, oraz zaznacząc, że rozkaz ten został podany do wiadomości władz administracyjnych. (Pismo ministerstwa spraw wewn. (№ BB 171-462 z dnia 20 stycznia 1921 r.).

Min. spraw wewn. zawiadomiło min. spraw wojsk., że oddziały wojskowe stojące na granicy Państwa nie dopuszczają funkcjonariuszów policji państwowej do granicy, w celu wykonywania ich służby.

Zwraca uwagę, że oddziały wojskowe powołane do strzeżenia granic mają z policją państwową współdziałać w ochronie granicy i nie tylko nie utrudniać, lecz przeciwnie ułatwiać jej dostęp do granicy i wywierać ją do współpracy w służbie granicznej.

Współdziałanie to jest tem konieczniejsze, że domagają się tego faktyczne stosunki panujące na granicy t. j. słaba obsada tejże i brak fachowego wyszkolenia oddziałów tam stojących.

Ponadto zwracam uwagę, że niedopuszczanie do granicy organów policji państwowej jest sprzeczne z postanowieniem art. 6 rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 20 lipca 1920 r., w przedmiocie ochrony granic (Dz. Ustaw № 64 1920 r. poz. 426), który wyraźnie zezwala organom państwowym, zaopatrzonym we właściwe legitymacje służbowe, na przebywanie w strefie nadgranicznej.

Mając powyższe na uwadze D. O. Gen. wyda rozkaz oświadczenia nierobienia trudności funkcjonariuszom policji państwowej, znajdującym się w służbie w dostępie do granicy, tudzież pouczy oddziały, stojące w służbie pogranicznej, o konieczności współdziałania z policją państwową.

Treść wydanych zarządzeń zamelduje D. O. G. min. spr. wojsk. (O i Szt.) w czasie jaknajrychlejszym. Otrzymują: D. O. Geny Warszawa, Kielce, Kraków, Łwów, Poznań i Pomorze, min. spraw wewn. i min. skarbu.

Wymiar emerytur пеняи wdowich i zaopatrzeń dla dzieci, tudzież pozgonnego.

6. Poniżej podaje do wiadomości okólnik ministerstwa skarbu № 66355-20-em, z d. 15-XII 1920 r.

„Z powodu licznych zapytań, otrzymywanych od władz centralnych oznajmia ministerstwo skarbu, że do czasu wydania polskiej ustawy emerytalnej, ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. Dz. U. № 65 regulujące uposażenie pracowników państwowych od 1 lipca 1920 r., nie mają żadnego wpływu w b. zaborze austriackim na zmianę podstawy wymiaru emerytur, tudzież zaopatrzeń dla wdów i sierot i wymiary te należy w dalszym ciągu skutecznie według dawniejszych uposażeń. Wysokość emerytur i zaopatrzeń wdowich i sierocych w b. zaborze rosyjskim określać się będzie, aż do tego czasu według postanowień art. 32 tymczasowych przepisów służbowych z r. 1918, względnie na podstawie dawnych przepisów emerytalnych b. państwa rosyjskiego.

Tytułem pozgonnego należy natomiast wypłacać trzymiesięczną obecną poborę wraz z wszystkimi dodatkami, tylko żonie (mężowi) i dzieciom, dalszej zaś rodzinie, względnie innym osobom, które poniosły koszt pogrzebu, zwrócić należy rzeczywiste udowodnione koszty pogrzebu, nieprzewyższające trzymiesięcznej płacy wraz dodatkami zmarłego pracownika.

Powyżej podany ustęp co do wypłaty trzymiesięcznych poborów tytułem pozgonnego kasuje niniejszym punkt 2 „Tymczasowych Przepisów o pośmiertnym i formowaniu wniosków co do jednorazowych zapożyczeń z tytułu śmierci lub niezdolności do pracy funkcjonariuszów policji, zatwierdzonych przez pana ministra spraw wewnętrznych w dniu 30-X 1919 r. № 1-23433 (rozkaz komendy gł. PP. № 19 z d. 14-XI 1919 r.)

Opłata wpisów szkolnych dla dzieci urzędników.

6. W związku z rozkazem komendy głównej pol. państwowej № 100 podaje do wiadomości i użytku służbowego okólnik ministerstwa skarbu z d. 14-I-1921 r. № 74504-20.

„Odnośnie do okólnika z d. 30 listopada 1920 r., № 71145-20 DB. w sprawie udzielania funkcjonariuszom państwowym zapomóg na wpisy za dzieci, uczęszczające do prywatnych szkół średnich ogólnokształcących i zawodowych, ministerstwo skarbu wyjaśnia, iż prawo ubiegania się o odnośne zapomogi mają jedynie ci funkcjonariusze państwowi, którym na zasadzie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1920 roku. Dz. U. R. P. № 77 poz. 521 przysługuje prawo pobierania dodatku rodzinnego za dzieci, o których mowa w powołanym wyżej okólniku” (rozkaz komendy głównej № 100).

Przyjęci:

Na stanowisko p. o. zastępcy okr. Rozkaz z d. kmdta p. p. okr. „Wschód” we Lwowie, 18-II-1921 r. z uposażeniem przywiązaniem do IV stopnia służbowego, od dn. 22-V-20 r. — Dr. Feliks Głowacki.

Na stanowisko p. o. nadkomisarza p. p. okr. „Wschód” z przydziałem do szkoły policyjnej jako komendanta kompanji, z uposażeniem przywiązaniem do V stopnia służb. od dn. 1-VI-20 r. — Józef Horodyński.

Na stanowiska p. o. komisarzy p. p. z uposażeniem przywiązaniem do VI st. służb. — Jan Jerzy Klus, z przydziałem do urz. pol. śledcz. we Lwowie, od dn. 1-VI-20 r. i Roman Rychter, w okręgu „Wschód” z przydziałem do urz. pol. śledcz. od dn. 11-V-20 r.

Na stanowisko p. o. komendantów powiatowych p. p. z uposażeniem przywiązaniem do VI st. służb. — Marjan Choromański, w Dolinie, od dn. 1-VI-1920 r.; Józef Wraubek, w Przemyślanach, od dn. 1-VI-1920 r.; Julian Urbanowski, w Kołomyjach, od dnia 19-VI-1920 r.; Zygmunt Białkowski, w Brzozowie, od dn. 24-VI-1920 r.; Julian Nowicki, w Zaleszczykach, od dn. 20-V-1920 r.

Na stanowisko p. o. podkomisarzy P. P. z uposażeniem przywiązaniem do VII st. służb. — Stefan Kochanowicz, w okręgu przemyskim, od dn. 1-VI-1920 r.; Stanisław Litak, na pow. Oświęcim, od dn. 1-VI-1920 r.; Stanisław Rejman, w Rzeszowie, od dnia 13-VII-1920 r.; Ludwik Drożalski, w Chrzanowie, od dn. 2-VI-1920 r.; Eugeniusz Has, w Sanoku, od dn. 1-VII-20 r. i Romuald Gonczarczyk, w Jarosławiu, od dn. 25-V-1920 r.

Mianowani:

Naczelnikiem urz. pol. śledcz. okr. krakowskiego, z uposażeniem przywiązaniem do IV st. służb. od dnia 1. I. 921 r. Henryk Sadiowski.

Nadkomisarzami P. P. z uposażeniem przywiązaniem do V st. służb. dr. Jabłoński Włodzimierz, z przydziałem do urz. pol. śledcz. okr. lwowskiego, od dn. 15. III. 920 r. Gwidon Drożyński, z przydziałem do urz. pol. śledcz. okr. „Wschód” we Lwowie, od dn. 1. V. 920 r. i Stefan Buszek, z przydziałem do urz. pol. śledcz. okr. krakowskiego, od dn. 16. III. 920 r.

Komendantami powiatowymi P. P. z uposażeniem przywiązaniem do V-go st. służb. Tadeusz Ilukiewicz, w Drohobyczu, od dn. 2. IV. 920 r. Włodzimierz Komusiński, w Kołomyjach, od dn. 23. III. 920 r. Piotr Koszykowski, w Brzeżanach, od dnia 4. III. 1920 r. Leon Wróblewski, w Nowym-Sączu, od dn. 1. II. 920 r. Jan Krupa, w Rzeszowie, od dn. 1. III. 920 r. Stefan Hryczyszyn, w Przemyślu, od dn. 1. IV. 920 r. Tadeusz Popiel, w Tarnopolu, od dn. 1. V. 920 r.

Powiatowymi Komendantami P. P. z uposażeniem przywiązaniem do VI st. służb. Alfred Holzhauer, w Złoczowie, od dn. 1. II. 920 r. Artur Hampel, w Bóbrce, od dn. 4. III. 920 r. Bolesław Czapelski, w Tłumaczu, od dn. 1. II. 920 r. Paweł Wozniczko, w Białej, od dn. 24. II. 920 r. Kazimierz Iwanowski, w Zbarażu, od dn. 1. III. 920 r. Kazimierz Skarbek, w Wadowicach, od dn. 11. IV. 920 r. Stanisław Szura, w Mielcu, od dn. 3. V. 920 r.

Podkomisarzami P. P. z uposażeniem przywiązaniem do VII st. służb.: Kazimierz Lach, w okr. krakowskim, z przydziałem do urz. pol. śledcz. jako kierownik ekspozytury w Rzeszowie, od dn. 1-III-20 r. Eugeniusz Strzelecki, w m. Krakowie, od dn. 11-III-20 r. Adam Ptaszyński, w okr. lwowskim, od dn. 1-III-20 r. Piotr Luszn, w okr. krakowskim, z przydziałem do szkoły poli-